

Overdenking zondag 3 mei

Oecumenische viering in de Maartenskerk tgv

4 en 5 mei, en '75 jaar bevrijding'

Johannes 20, 24-29

Teun Kruijswijk Jansen

I

Dit jaar mogen we 75 jaar bevrijding vieren.

Dat is in de media voorbereid met artikelen en interviews met oorlogsslachtoffers- en veteranen die er 'nu nog zijn'.

Het gaat dan vaak om de verwondering dat hij of zij nog leven mocht, en genieten kan van het leven.

Maar het gaat altijd ook over de pijn en het verdriet die de oorlogstijd, en daarna, gebracht heeft.

Aan hen en hun nabestaanden.

Mensen missen, barre herinneringen, onmenselijke daden.

Het is wezenlijk om bij die wonden en littekens stil te staan, anders kun je niet echt verder, samen verder.

Herkennen van de littekens en ze erkennen, geeft perspectief, voor die mens zelf, maar ook voor de ander die niet gewond is.

Want wonden bedekken betekent meestal: verstikken. Dat is voor niemand helend.

En dat geldt voor slachtoffers en hun omgeving persoonlijk, maar dat geldt in het groot ook voor ons land.

Premier Rutte verwoordde dit bij de Nationale Holocaust herdenking in februari zo: Twee derde van de 140.000 joden overleefde de oorlog niet. Te veel Nederlandse overheids-

functionarissen voerden uit wat de bezetter van hen vroeg.

En de bittere consequenties van registratie en deportatie werden niet tijdig en niet voldoende onderkend.'

Dit herkennen en erkennen hielp in ieder geval de Joodse gemeenschap om verder te kunnen, al vonden velen het wel aan de late kant....

II

Herkennen en erkennen van de wonden is helend.

In het evangelie horen we over de wonden van Jezus en wat dat voor Thomas betekent.

Thomas wordt in onze traditie vaak neergezet als de 'ongelovige Thomas': een beetje een sukkel dat hij z'n ogen niet geloofd dat de Heer is opgestaan. Wij weten wel beter! Ik nodig u uit om eens anders dit verhaal proberen te verstaan.

Thomas was niet bij de eerste verschijning van Jezus.

Het is het verhaal van de Johannesgemeente ongeveer in het jaar honderd toen dit opgeschreven is.

Zij, die Johannesgemeente, maar ook wij moeten het zonder een letterlijke verschijning doen.

Die gemeente en wij moeten het, net als Thomas, hebben van het getuigenis.

Thomas was een zeer betrokken leerling.

Hij riep eerder uit naar de anderen:

'laten ook wij gaan om met hem te sterven!'(Joh.11, 6).

Zijn intentie was solidair met Jezus te zijn tot het uiterste.

Hij heeft zijn pijn gezien en gevoeld. De pijn van de afwezig-

heid en leegte in het sterven.

Maar nu, met de pijn dat hij zijn Heer niet kon volgen,
en hij bij de eerste verschijning ontbrak,
staat de Opgestane opeens daar voor hem.

vrede met jou, met jullie!

Geen verwijt maar ruimte: Jezus herkent en erkent hem:

Je mag de wonden zien en voelen.

Ja... en of Thomas dat ook gedaan heeft.. dat vertelt het
verhaal niet. dat was niet meer nodig!

De kern is dat de Opgestane zijn littekens laat zien,
en daaraan herkend wordt.

Ik ben het echt. Ik ben geen superman, maar geschonden.

*Ik ben bij jullie op een nieuwe manier, maar getekend door het
leven. Dat gaat met me mee, en daarom kan ik bij jullie zijn,
omdat ik weet van jullie wonden en littekens. Houdt moed!*

III (plaatje van de orde van dienst)

Zo gezien komt Jezus niet naar zijn leerlingen om ze vanwege
hun falen en halfslachtigheid de oren te wassen,
maar om hen de ogen open te laten gaan.

De levende Heer *met* zijn wonden, brengt zijn leerlingen in
beweging om zijn werk voort te zetten.

Christus is verrezen, maar nog steeds gewond.

De opstanding is zo dus geen 'happy end'.

Eerder een uitnodiging en een roeping:

we moeten en mogen niet weg kijken en capituleren

voor het vuur van het lijden, ook als we dat niet kunnen
blussen: het kwaad, als mensen dat elkaar aandoen,
een kwaadaardig virus dat ook ons aan kan steken.

Niet bang zijn om dan in de liefde te wonen, ook als dat
verliezen kan betekenen.

Zo kunnen we met perspectief verder, met de wonden en
littekens van toen en van vandaag.

Gelukkig ben je die niet ziet en toch gelooft.

Geef de liefde van Christus door, zijn liefde schenkt ons leven.